కిస్ మీ క్విక్

సోనీ! సోనీ!

బిగ్గరగా పిలుస్తోంది పావుగంటనుండీ మోతీ.

అవి ఎదురెదురుగా ఉన్న మేడలు. మలక్‌పేటలో గవర్నమెంటు కట్టి ప్రభుత్వోద్యోగులకు అద్దెకిచ్చిన ఇళ్లు. ఒక బ్లాకులో కిందా పైనా కలిపి నాలుగు భాగాలుగా ఉంటాయి. ఈ మేడమీద బాల్కనీలో నిలబడి పిలిస్తే ఆ మేడమీదికి సాధారణంగా వినబడుతుంది. ఆనాడు గాలి ఎక్కువగా ఉండడంచేత మోతీ మరీ మరీ పిలవవలసి వచ్చింది బిగ్గరగా.

మోతీకి కోపం వచ్చింది. మూతి మూడు వంకరలు తిప్పింది. అన్నిసార్లు పిలవవలసి వచ్చినందుకు కోపము కూడా వచ్చింది. కాని - లోపలికి వెళ్ళటానికి ఇష్టంలేదు.

సోనీ! సోనీ!

సోనీ షెల్వారు కుడతా వేసుకుని - ఓణీ సర్దుకుంటూ వచ్చి నిలబడ్డది బాల్కనీలో - ఏమిటని కనుబొమలు పైకెత్తి కళ్ళతో ప్రశ్నిస్తూ.

"కాలేజీకి వెళ్తావా?" జడ విప్పుకుంటోంది సుతారంగా మోతీ.

"ఏం? నీవు రావా?"

"ఎమో! ఇవాళింకా పనికాలేదు. చేమగడ్డలు ఎంతకూ ఉడకలేదు. కూరో చేసి మిగతాపని చూసుకొని నేను బయలుదేరే సరికి ఆలస్యం కావచ్చు. అమ్మకు మళ్ళీ జ్వరం వచ్చింది రాత్రి."

"నేనయితే వెళ్తున్నా. ఏదయినా పనుంటే చెప్పు" సోనీ లోపలికి వెళ్ళింది.

మోతీ ఒక్కసారి తమ తొట్లల్లో పెట్టిన చెట్లు బాగా పెరుగుతున్నాయో లేదో చూసింది. ఆమె పదిరోజులనాడు పెట్టిన కొమ్మలన్నింటికీ కొత్త చిగుళ్ళు వచ్చాయి. "అమ్మయ్య అన్నీ బతికాయి" అనుకుంది. ఒక్కొక్కదాన్నీ చేత్తో ముట్టుకుని ప్రేమతో నిమిరింది. మాలి మంచివాడే. ముదురు కొమ్మలు చక్కగా చాకుతో కలంలా చెక్కి మట్టి అంటించి తడిబట్టలో చుట్టి ఇచ్చాడు. వాడికిచ్చింది ఒక్క రూపాయేగాని - పది రకాల కొమ్మలు ఇచ్చాడు. తన గది ముందర చిన్న బాల్కనీ. దానిలో పది రకాల పూలచెట్లు ఆ పది కుండీలు జాజు రంగుపూసి అందంగా అమర్చుకుంది ప్రతిరోజూ కాలేజీనుంచి రాగానే వాటిని పలకరించి పట్టుగా ప్రేమతో ఆకు ఆకునూ నిమురుతుంది.

మోతీకి చెట్ల తరువాత సోనీతో కబుర్లు చెప్పకపోతే తోచదు. ఒకరింటికి ఒకరు వెళ్ళక్కర లేకుండా బాల్కనీలో నిలబడి గంటలకొద్ది గలగలా కబుర్లు చెప్పుకుంటారు. ఇద్దరి మధ్య నలభై అడుగుల దూరము ఉన్నదనైనా అనుకోకుండా పకపక నవ్వుతుంటారు ఇద్దరూ సైన్సు విద్యార్థినులే కాని కాలేజీలు వేరు వేరు. అందుకనే ఎడతెగని కబుర్లు. సాయంత్రము అయిదు గంటలకు మొదలు పెడతారు - కాలేజి కబుర్లు. పరీక్షల రోజుల్లో అయితే మరీ - పాఠాలు-ప్రశ్నలు - ఎవరెవరు బాగా రాసిందీ - ఎవరెవరు తెల్లముఖం వేసిందీ - ఎవరెవరు కాపీలు చేసిందీ - అనుమానాలు - లెక్చరర్ల కళ్ళు కప్పటాలూ - ఇలా రాత్రి ఎనిమిదయే వరకూ సాగుతుంది సంభాషణ.

"ఏం కబుర్లే ఇంతసేపు? రోజూ చూసుకునే వాళ్ళకు అన్ని కబుర్లు ఎక్కణ్ణుంచి వస్తాయే?" విసుక్కుంటాడు మోతీ అన్న దిలీప్.

"మీరు చెప్పుకోరేమిటి? బజార్లవెంట నడుస్తూ కూడా చెప్పుకుంటారే! ఎదురుగుండా ఏదొచ్చేదీ చూడకుండా కబుర్లు చెప్పుకోరూ? మొన్న మా కాలేజిగేటు ముందర ఒక అబ్బాయి నీలాంటివాడే - ముఖం కనబడకుండా జుట్టు పెంచుకొని బెల్‌బాటమ్ ఊగించుకుంటూ గేటు లోపల అడుగుపెడుతున్న అమ్మాయిని చూస్తూ నడుస్తున్నాడు. ఎదురుగా స్కూటర్ వచ్చింది డబుల్ సవారీతో. ఢామ్మనిపడ్డాడు. కాలికి ఫ్రాక్చరయింది పది రోజులనాడు ఇద్దరు హిప్పీస్టైల్లో ఉన్న అబ్బాయిలు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ గలగల నవ్వుతూ నడుస్తున్నారు. బాగా ట్రాఫిక్ ఉన్న రోడ్డుమీద, ఒక ఆఫీసరుగారు సిగరెట్టు నోట్లో పెట్టుకుని అర్జంటుగా ఆఫీసుకు

వెళ్లుతూ వీళ్ళిద్దరినీ పదిగజాల వెనక్కు తోసి తన జీపుకు స్పీడు ఎక్కువ చేశారు. వాళ్ళిద్దరినీ ఉస్మానియా హాస్పిటల్లో చేర్చారు పోలీసులు. అందులో ఒకడికి ప్రమాదంగా ఉందట కనుక అబ్బాయిగారూ! కబుర్లకు ఆడా మగా వ్యత్యాసం లేదండి. విన్నారా?"

దుమ్ము దులిపేసింది మోతీ.

"అమ్మా! మోతీ లౌడ్‌స్పీకర్లో సంభాషణలు నేను వినలేకుండా వున్నాను. నాకు అటువైపు గది ఇవ్వు" దిలీప్ రుస రుస లాడాడు.

మన ఇల్లు దేవిడీ అనుకుంటున్నావా దిలీప్! రెండు గదులూ. వంటయిల్లు, హాలులో మనము ఇరుక్కుని వుంటుంటే మీ కిద్దరికి చెరొక గదీ ఎక్కడ నుంచి వస్తుందిరా! నాన్నాగారికి పడుకోటానికీ, రాసుకోవటానికీ ఒకగది కావాలి కదా? ఇంక వున్నదొక్కటే! ఆడపిల్ల కనుక దానికి ఇచ్చాను. నీవందులో చదువుకో లేకపోతే వరండాలోకి వెళ్ళు" తల్లి వసుంధర మళ్ళా వంట యింట్లోకి వెళ్ళింది.

"నేను బాగా చదువుకోవాలి పరీక్షల్లో ఫస్టున ప్యాసవ్వాలి? పెద్ద ఉద్యోగం చేసి దోపిళ్ళతో సంపాదించి మీకివ్వాలి? కాని నాకు గది ఇవ్వమంటే యివ్వవా? దాని చదువు పెళ్ళి చదువు. అలంకారార్థం చదివే చదువు. ఆ చదువు కన్ని సౌకర్యాలా? అమ్మా నీకు ఎంత పక్షపాత బుద్ధో తెలిసి పోయిందమ్మా" కయ్యానికి కాలు దువ్వుతున్నాడు దిలీప్.

"ఏయ్ దిలీప్. నా చదువును అట్లా తీసి పారేశావంటే ఊరుకోను. నీ చదువయిన తరువాత ఉద్యోగానికని నీవు రోడ్లన్నీ కొలవాలి. కాని - నా చదువు కాగానే మా ప్రిన్సిపలే లాబ్‌లో పని యిస్తానంది తెలుసా? నా చదువు పెళ్ళి చదువనీ - అలంకారార్థం చదువుతున్నాననీ అంటున్నావు కదూ? నీ కళ్ళతో నీవే చూస్తావు" ఝాడించింది మోతీ.

"అమ్మా తల్లీ, నీతో మాట్లాడేవాళ్ళకు బుద్ధిలేదు. ఇంతే సంగతులు" చివాలున రెండడుగులు ముందుకువేసి కాళ్ళకు చెప్పులు తగిలించుకుని పెద్ద చప్పుడు చేస్తూ బైటికి వెళ్ళిపోయాడు.

వసుమతి పదిగంటలు కాగానే ప్రకాశరావుకు వడ్డిస్తూ "వెండి సామాను రెడీ అయిందని మగన్‌లాల్ చెప్పి పంపాడు. సాయంత్రము మీరు వచ్చిన తరు

వాత తీసుకువద్దాము. శుభలేఖలు పంపటానికి లిస్టు తయారు చేశాను. ఇక్కడి నుంచి కొని తీసుకువెళ్లే వస్తువుల లిస్టు కూడా తయారయింది. పైలరు దగ్గర్నించి నిన్ననే బట్టలు వచ్చేశాయి. అంతవరకూ చేసిన పనుల జాబితా వినిపిస్తోంది

"తిరుపతిలో అన్ని వస్తువులూ దొరుకుతాయి. ఇక్కడినుంచి మూటగట్టి తీసుకు వెళ్ళక్కర్లేదు. తిరుపతిలో పెళ్ళి అంటే క్లుప్తంగా జరుగుతుందనుకో. అమ్మా నాన్నా అక్కడినుంచే తిరుపతి వస్తామన్నారు. ఇక్కడినుంచి వచ్చేది. మనం నలుగురం అంతే" అన్నాడు ప్రకాశరావు.

"నలుగురమా? సోనీ మోతీతో ఉండనే ఉంటుంది. దిలీపున్న చోట అశోక్ ఉండనే ఉంటాడు. వాళ్ళను తీసుకు వెళ్ళకపోతే పిల్లలు చిన్నబుచ్చుకుంటారు. వాళ్ళిద్దరూ ఉండాల్సిందే" లేచి పెరుగుగిన్నె తీసుకుని వచ్చింది.

"చిన్న చిన్న ఖర్చులే అనుకుంటే అవే తడిపి మోపెడవుతాయి. అది గుర్తుంచుకో. సరే వాళ్ళిద్దనీ కూడా తీసుకువెళ్దాం" ఆయన భోజనం ముగించి డ్రెస్సు వేసుకుని ఆఫీసుపైళ్ళు చంకబెట్టుకుని బస్సుకోసం చెట్టు కింద నిలబడటానికి పరుగులు తీశాడు.

వసుంధర భోజనం చేసి వంట యిల్లు సర్దుకొని చాపపరచుకొని నడుము వాల్చింది. ఆమె కళ్ళల్లో పెళ్ళిపందిరి - దాని మధ్య కొబ్బరాకుల కళ్యాణ మండపము - పూల తెరలు దీపమాలికలు - మంటపంలో తన గారాబు కూతురు ముక్త - పదిహేను వేలు పెట్టి కొనుక్కున్న చైతన్య - తలంబ్రాలు పోసుకుని - పసుపు అలుముకున్న తల వెంట్రుకలను దులుపుకుంటూ పూలహారాలతో మెడలు వంగిపోతుండగా చిరునవ్వులు చిందిస్తూ ఓరచూపులు చూసుకుంటున్నారు. వచ్చిన జనమంతా బహుమతులు రాసులు పోస్తున్నారు. ఆహా! ఏం పెళ్ళి? ఏం వైభవము! వధూవరు లెంత చక్కని వాళ్లు? ఎంత అదృష్టవంతులు? ఈ దృశ్యం గిరగిరా తిరుగుతోంది.

టికెట్లు రిజర్వు చేయించుకొని వచ్చాడు ప్రకాశరావు. కాఫీ, టిఫిన్ కాగానే ఆహ్వాన పత్రికలు ముందేసుకుని కూర్చున్నాడు. లిస్టు ప్రకారం అందరి అడ్ర

సులు కవర్లమీద రాశాడు. వసుంధర కవర్లమీద స్టాంపు లంటించి ఒక దానిపైన ఒకటిపేర్చి పెడుతోంది.

"ఏం పిల్లలండీ - కాస్త చిన్న చిన్న పనులకయినా చేతికింద సహాయంగా ఉంటారేమోనంటే ఇద్దరూ ఇద్దరుగానే ఉన్నారు" నణిగింది వసుంధర

"పోనీలే. మనకు మాత్రం పెద్దపెద్ద పనులేం ఉన్నాయి ? ఇవి పోస్టుచేస్తే ఈ ఊళ్ళో పనులయిపోయినట్టే. మళ్లీ వచ్చిన తరువాత పదిమందికి పార్టీ" తేల్చేశాడు కలంమూస్తూ ప్రకాశరావు.

ఆ రాత్రి సామాన్లు సర్దింది వసుంధర. తెల్లవారగానే కాఫీ చేసి వంట చేసింది. ప్రకాశరావు ఆఫీసుకు వెళ్ళి వచ్చేస్తానంటూ వెళ్ళాడు. దిలీప్ స్నేహితుడితో చెప్పటానికి వెళ్ళాడు

"పోస్టు !"

వంటయిల్లు కడుగుతున్న వసుంధర చీపురు అక్కడ పడేసి తడిచేతులు కొంగుతో తుడుచుకుంటూ తలుపు తీసి ఉత్తరం అందుకుంది.

ప్రకాశరావు పేరున వచ్చిన ఇన్‌లాండ్ కవరు, వెనక్కు తిప్పి చూసింది. కాబోయే వియ్యంకుడు దగ్గర్నించి వచ్చిన ఉత్తరం. అందరికంటే ముందరే వెళ్ళి కూర్చున్నాడేమో తిరుపతిలో ? తండ్రీ కొడుకుల కింత ఆత్రమేమిటి ? నవ్వుకుంటూ కవరు విప్పి గబ గబా చదివింది వసుంధర.

ఆమె కళ్లు చీకట్లు కమ్మాయి. ఆ మేడంతా గిర్రు గిర్రున తిరుగుతున్నట్లనిపిస్తోంది గడప కవతల ఒకకాలు - ఇవతల ఒకకాలు పెట్టింది. పెట్టినట్లే కూలబడిపోయింది.

అంతా రెడీ అంతా రెడీ అనుకుంటూ ప్రకాశరావు గబగబామెట్లెక్కి పైకి వచ్చాడు. వసుంధరను చూడగానే నిర్విణ్ణుడయిపోయాడు. ఫిట్‌గాని వచ్చిందా ? అదుర్దాతో ఆమెను లేవనెత్తుతుంటే ఒడిలోనుంచి ఉత్తరం జారిపడ్డది.

విప్పి చదువుకున్నాడు. కళ్ళు మూసుకుని గోడకు తల ఆనించాడు. అంతా వ్యర్థమైపోయింది. పరువూ - ప్రతిష్ఠా - డబ్బూ - శ్రమా అంతా బూడిదలోపోసిన పన్నీరయి పోయింది. రేపు అందరి ముందరా తల ఎత్తుకుని తిరగట మెట్లా ?

మళ్ళా మోతీకి ఇంకో సంబంధం కుదురుతుందా? ఎవరు పుట్టించారీ వార్త? వాళ్ళకు ఎవరు చేరవేశారు?

ఆయనకు తలంతా దిమ్మెక్కిపోతోంది.

ఏదో పాట పాడుతూ ఒక్కొక్క మెట్టే ఎక్కి వచ్చాడు దిలీప్. తల్లీ తండ్రీ తననీపాటికి ఎంతో తిట్టుకుని ఉంటారు. నిజంగానే తను ఏ మాత్రం వాళ్ళకు పెళ్ళి పనులలో సహాయం చెయ్యలేదు డాక్టరు చైతన్య అంటే మొదటి చూపులోనే తన కెంతో గౌరవం కలిగింది. ఈ అల్లరిమోతీయే. అతడికి తగిన పిల్ల కాదనుకున్నాడు. పెళ్ళి కాగానే అల్లరంతా పోతుందని అమ్మ చెప్పింది. పెళ్ళంటే తనక్కూడా చాలా సరదాగా సంతోషంగా ఉంది. కాలు నేల మీద ఆనటం లేదు. తను ఫైనలియరు ఎం. ఇ. పరీక్ష రాయకుండానే బొంబాలో ఉద్యోగం వచ్చింది. పరీక్ష రాసి రమ్మన్నారు. ఓహ్ గాలిలో ఎగిరి పోతోంది మనసు.

పై మెట్టెక్కి ఇంత నిశ్శబ్దంగా ఉందేమిటి ఇల్లు? నాన్నగారింకా రాలేదా? అమ్మయినా చప్పుడు చేయకుండా ఉందే? లోపలికి వచ్చి తల్లీదండ్రిని చూసి విభ్రాంతపోయాడు. 'నాన్నగారూ? నాన్నగారూ!' అంటూ ఆయన చేతిలో ఉన్న ఉత్తరం తీసుకొని చదివాడు దిలీప్.

ఒళ్ళంతా చమట పట్టింది. కోపంతో ముఖమంతా ఎర్రబడ్డది. పిడికిళ్లు బిగుసుకున్నాయి.

తన కాలేజీలో శుభలేఖలు పంచాడు. స్నేహితులు పార్టీకి తప్పకుండా వస్తానన్నారు. అప్పుడే తన కాబోయే వధువు సోనీని అందరికీ పరిచయం చేద్దామనుకున్నాడు.

ఎంతటి అవమానం! తను తలెత్తుకుని తిరగగలడా ఇంక?

"ఈ రాక్షసిని - ఈ కులటను వాకిట్లోనే గొంతు నులిమేస్తాను. ఇంటికి రానివ్వను. కళంకిని ఈ యింట్లో అడుగుపెట్టటానికి వీలులేదు."

గబగబా మెట్లుదిగి గడపలో నిలబడి మోతీ వస్తుందేమోనని ఎదురు చూస్తున్నాడు దిలీప్.

సాయంకాలము ఆరున్నర అయ్యేసరికి సన్నటి ఆకారం సందు మొదట్లో నుంచి నడుస్తూ వస్తున్నట్లు కనబడ్డది. దిలీపుకు రాగానే గొంతు పిసకటానికి సిద్ధంగా ఉన్నాడు.

ఒయ్యారంగా నడుస్తూ - చేతి బ్యాగ్ ఊపుకుంటూ చిరునవ్వులు చిందిస్తూ మధ్య మధ్య కూనిరాగాలు తీస్తూ గడపలో అడుగు పెట్టబోయిన మోతీ కెవ్వున అరిచింది.

జుట్టు పట్టుకుని పైకి లాక్కుపోయి తల్లీ దండ్రీ ముందరికి ఒక్కతోపు తోశాడు మోతీని దిలీప్.

"అమ్మా నాన్నగారికి జవాబు చెప్పు" హుంకరించాడు.

మోతీ దిగ్భ్రాంతురాలయింది. దిలీప్ వంక జూచింది. నిప్పులు గ్రక్కుతున్నాడు. తల్లిదండ్రులు నీరు కారిపోతున్నారు.

ఏమయింది? ఎవరి నడగాలి? ఎవరు జవాబు చెప్తారు?

ఆ రాత్రి ఎవరూ పెదవులు కదలించలేదు.

భోజనాలకు లేవలేదు.

ఈ భయంకరమైన నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేక పోతోంది మోతీ. కదిలితే ప్రాణం తీసేటట్టున్నాడు దిలీప్.

మెల్లగా లేచింది. కాళ్లీడ్చుకుంటూ గదిలోకి తెల్ల బ్యాగ్ ఒక మూలకు విసిరేసింది. బాల్కనీలోకి వచ్చి ఇటూ అటూ చూసింది. సోనీ యింట్లో ఎవరూ లేనట్టున్నారు దీపం వెలగటం లేదు.

అన్నట్లు దిలీప్ తన వెనకే రాలేదేం గొంతు పిసకటానికి?

మనసు బితుకు బితుకు మంటోంది.

ఒక పక్క ఆకలేస్తోంది. ఎప్పుడో భోజనం చేసింది. కాఫీ టిఫిన్ లేదు. రాగానే అమ్మ పిలిచి పెడుతుందనుకుంది. తనకు అర్థంకాని భయంకర నిశ్శబ్దము. అన్న దిలీప్ భీకర స్వరూపము. ఒళ్ళు జలదరిస్తోంది.

అమ్మ లేచి వంట చెయ్యదా?

ఈ రాత్రికి భోజనాలు ఉండవా?

తానాగలేదు. కనీసం ఒక కప్పు కాఫీ అయినా తాగాలి.

గబగబా టెరీన్‌చీరె మార్చి నూలు చీరె కట్టుకుని నాలుగు కప్పుల కాఫీ చేసింది. కప్పుల్లో పోసి ట్రేలో పెట్టుకుని హాల్లోకి వచ్చి "నా ప్రాణం పోతోంది ముందు కాఫీ తాగుదాం రండి. కాఫీలయిన తరువాత ఈ భయంకర నిశ్శబ్దానికి కారణం చెప్పండి. దిలీప్‌కు ఎందుకింత కోపం నా మీద? ఆ సంగతి నాకు చెప్పాలి? ఊఁ తీసుకోండి."

తల్లీ తండ్రీ మాట్లాడలేదు. తండ్రి ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు. తల్లి తల వంచుకుని కన్నీళ్ళు కారుస్తోంది.

"నీ చేతి కాఫీ ఎవడిక్కావాలే పాతకీ!" గర్జించాడు దిలీప్.

కాళ్లు వణకుతున్నాయి మోతీకి. ఎక్కడలేని ధైర్యం తెచ్చుకుంది. దగ్గరలో ఉన్న కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుంది, ఒక కప్పు చేతిలోకి తీసుకుని ట్రే బల్ల మీద పెట్టింది. తను కాఫీ తాగింది. కాస్త ఓపిక వచ్చినట్లయింది.

"దిలీప్ ఇప్పుడు చెప్పు. ఏమిటి నేను చేసిన పాతకం? నేను చిన్నపిల్లను కాను-నీవు నోటికి వచ్చినట్లుగా మాట్లాడితే పడటానికి. పద్దెనిమిదేళ్ళ చదువుకున్న అమ్మాయితో మాట్లాడుతున్నావని గ్రహించుకుని మాట్లాడు. చెప్పు" కోపావేశంతో మాట్లాడుతోంది మోతీ.

"నీ చేతలకు జవాబులు కోరుతున్నావా? అయితే విను చెబుతా. చెమటోడ్చి సంపాదించిన డబ్బంతా ఖర్చుపెట్టి నీకు పెళ్ళి చేద్దామని అన్ని ఏర్పాట్లు చేశారు నాన్నగారూ అమ్మా. శుభలేఖలు అచ్చయ్యాయి ఇవాళ్టికి సరిగ్గా నాలుగు రోజులుంది పెళ్ళి. నీ కాబోయే మామగారు నీ ప్రవర్తన మంచిదికాదని తెలిసిందంటూ ఉత్తరం రాశారు. వీళ్లిద్దరికీ ప్రేతముఖాలు పడ్డాయి. ఈ అనర్థానికంతకూ నీవే కారణం. ఈ కొంప ఆర్పేశావు. ఈ జన్మకు వాళ్ళ సంతోషాన్ని చంపేశావు. ఇంక తలెత్తుకుని తిరగలేరు" ప్రళయకాల రుద్రరూపం దాల్చాడు దిలీప్.

"వాళ్ళకెవరు చెప్పారట?" బావిలోనుంచి వచ్చినట్టుం దామాట మోతీకి.

"ఎవరయినా చెప్తారు. నీవు బాల్కనీలో నిలబడి దారినపోయేవాళ్ళను కూడా పిలుస్తూ ఉంటావట! బజారు మనిషికంటే అన్యాయంగా ఉందన్న కబురు వాళ్ళకు చేరింది."

మేడకూలి తను కుర్చీతో కూడా పాతాళానికి వెళ్ళుతున్నట్టుగా ఉంది మోతీకి.

దీనికి జవాబేం ఉంది తన దగ్గర? అసలు రంగులేని వస్తువును పట్టుకుని ఇది తెలుపు కాదు నలుపని నిర్ధారణ చేస్తుంటే తనేమని చెప్పగలుగుతుంది?

అయినా ఆఖరి ప్రయత్నంగా గబగబా క్రిందికి వెళ్ళి డాక్టరు చైతన్య ఉంటున్న పోస్టు గ్రాడ్యుయేటు క్వార్టర్సుకు టెలిఫోను చేసింది.

"హలో....డాక్టర్ చైతన్యా!"

"అవును. ఎవరు మోతీ?"

"అర్జంటుగా నీ వొకసారి ఇంటికి రావాలి"

"ఎందుకు?"

"అర్జంటు. వస్తే చెబుతా"

"ఇప్పుడు తీరికలేదు"

"నీకెందుకు తీరికలేదో నాకు తెలుసు. పెళ్ళి చేసుకోమని ప్రాధేయపడటానికి పిలవడంలేదు. నీతో ఒక్కమాట చెప్పాలి. అందుకని అర్జంటుగా బయలుదేరిరా. వీలయితే నీ ఫ్రెండు స్కూటరు మీద బయలుదేరు. నీవు వచ్చే వరకూ ఇంట్లో ఎవరూ పచ్చి మంచినీళ్ళయినా తాగరట."

"సరేలే"

పైకి వచ్చింది. బాల్కనీలో ఒక చాప వేసుకొని గోడ కానుకుని కూర్చుంది. సప్తమి చంద్రుడు తెలిమబ్బుల చాటుకు వస్తూ పోతూ దాగుడుమూత లాట ఆడుతున్నాడు. మోతీ మెటాలికల్ గార్డెను నుంచి తెచ్చిన చెట్లు-వాటి పూలూ-కుండీలు మార్చి మార్చి చూసుకుంటోంది.

చైనా రోజ్-రెండు మొగ్గలూ ఒక పూవు

నందివర్ధని - చెట్టునిండా మొగ్గలూ రెండంటే రెండే పువ్వులు-బాగా వికసించి ఉన్నాయి.

తంగేడు చెట్టు-చెట్టంతా పూచిన తంగేడు

మందార-ముద్ద మందారపూలు ఎర్రటి గోళంలా ఉన్నాయి నాలుగు మొగ్గలు.

జూకా మందార-పువ్వులో నుంచి జూకా బయటికి వచ్చి గాలికి ఊగు తున్నది అతిశయంతో.

బోగన్‌విల్లా డబుల్ కలర్ తెలుపు-ఎరుపూ. కాగితం పూలలా ఉన్నా ఎంత అందంగా ఉన్నాయి ? కాని ముళ్ళు గుచ్చుకుంటాయి ముట్టుకోగానే.

చేతులు చాచి పిలుస్తోంది 'కిస్ మీ క్విక్' మొక్క. కొమ్మనిండా ముళ్ళు. చిన్న చిన్న ఆకులు నాలుగు రేకుల ఎర్రటి పూలు. కిస్ మీ క్విక్ అందరినీ రమ్మని చేతులు చాచి పిలిచినట్లుగా కొమ్మలు విడివిడిగా నిటారుగా నిలబడి ఉంటాయి. దగ్గరికిపోతే ముళ్ళు కసుక్కున గుచ్చుకుంటాయి.

ఈ చెట్టు మీద ఆమె దృష్టి నిలిచిపోయింది. ఈ చెట్టూ ఈ చేతులు చాచి నట్టుగా ఉన్న కొమ్మలూ-చిన్న చిన్న ఎర్రటి పూలూ - కసుక్కున గుచ్చుకునే ముళ్ళూ అంటే మోతీ కెంతో ఇష్టము

"ఓ కిస్ మీ క్విక్-హౌ బ్యూటిఫుల్ యూ ఆర్ ? ఓ కిస్ మీ క్విక్!" దానితో రాగం కట్టి సన్నగా పాడుకుంటోంది మోతీ సంభ్రమంగా.

స్కూటర్ నాలుగిళ్ళ అవతల ఆపి-మెల్లగా అడుగులు వేసుకుంటూ వస్తు న్నాడు చైతన్య. గేటు ముందరికి వచ్చేటప్పటికి సన్నటిరాగం వినిపించింది కుతూహలం కొద్ది ఆలకించసాగాడు.

"హౌ బ్యూటిఫుల్ యూ ఆర్ ? కిస్ మీ క్విక్ ?" తన స్నేహితుడ చెప్పినదానిని తను ప్రత్యక్షంగా వింటున్నాడు ఇప్పుడు డాక్టరు చైతన్య. నయం. అతడి మాటలు అబద్ధాలని కొట్టి పారెయ్యలేదు!

అడుగు ముందుకు పడటంలేదు. ఒక నిమిషంసేపు ఆలోచన తెగక నిలబడిపోయాడు. మళ్ళీ అంతలోనే తెగింపు. చేసిన పనిని తను సమర్థించుకో లేడా? తన నిర్ణయం సహేతుకమయినది కాదా? నాలుగు మాటలూ ముఖాన అడిగితే? గబగబా మెట్లెక్కి పైకి వచ్చి బజర్ నొక్కాడు. తలుపు తీసిన దిలీప్ లోపలికి రండీ' అన్నాడు పది లంఖణాలు చేసిన వాడిలాగ.

సావడిలోకి అడుగుపెట్టగానే ప్రకాశరావు వసుంధర దీనంగా ముఖాలు పెట్టుకుని గోడకు చేరగిలబడి ఉండటం చూశాడు.

'ఇదంతా నాన్నగారి ఉత్తరం యొక్క పరిణామము కాబోలు!''

సావడిదాటి గదిలోకి రాగానే పాట స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

''హౌ బ్యూటీఫుల్ యూ ఆర్ కిస్ మీ క్విక్ ?''

''నన్ను రమ్మని పిలిచి కూడా ఇలా అందరినీ పిలుస్తోందే? ఎంత సిగ్గుమాలి నది?'' కనుబొమలు ముడుచుకుని అసహ్యకరమైనదేదో చూసినట్లుగా ముఖం పెట్టి బాల్కనీలో అడుగుపెట్టాడు డాక్టరు చైతన్య.

వరసగా చెట్ల కుండీలు పెట్టి ఉన్నాయి. అతడు బియస్సీలో బాటనీలోనే బాగా మార్కులు తెచ్చుకున్నాడు. చెట్లను చూసి గుర్తుపట్టగలడు. ఒక్కొక్క దానిమీద దృష్టి నిలిపి చూస్తున్నాడు.

చివరగా ఉన్న కిస్ మీ క్విక్ చెట్టు ఉన్న కుండీ చుట్టూ చేతులువేసి తల వంచుకుని రాగం తీస్తోంది మోతీ.

చూసీ చూడగానే డాక్టర్ చైతన్యకంతా అర్థమైపోయింది. మోతీ! మోతీ! అంటూ ఆమెను లేవనెత్తి గుండెకు హత్తుకున్నాడు ఎదురుగా దిలీప్ ఉన్నాడనైనా బిడియపడకుండా.

(అనామిక ప్రత్యేక సంచిక)